

1920 43

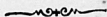
H. v. V.

II.

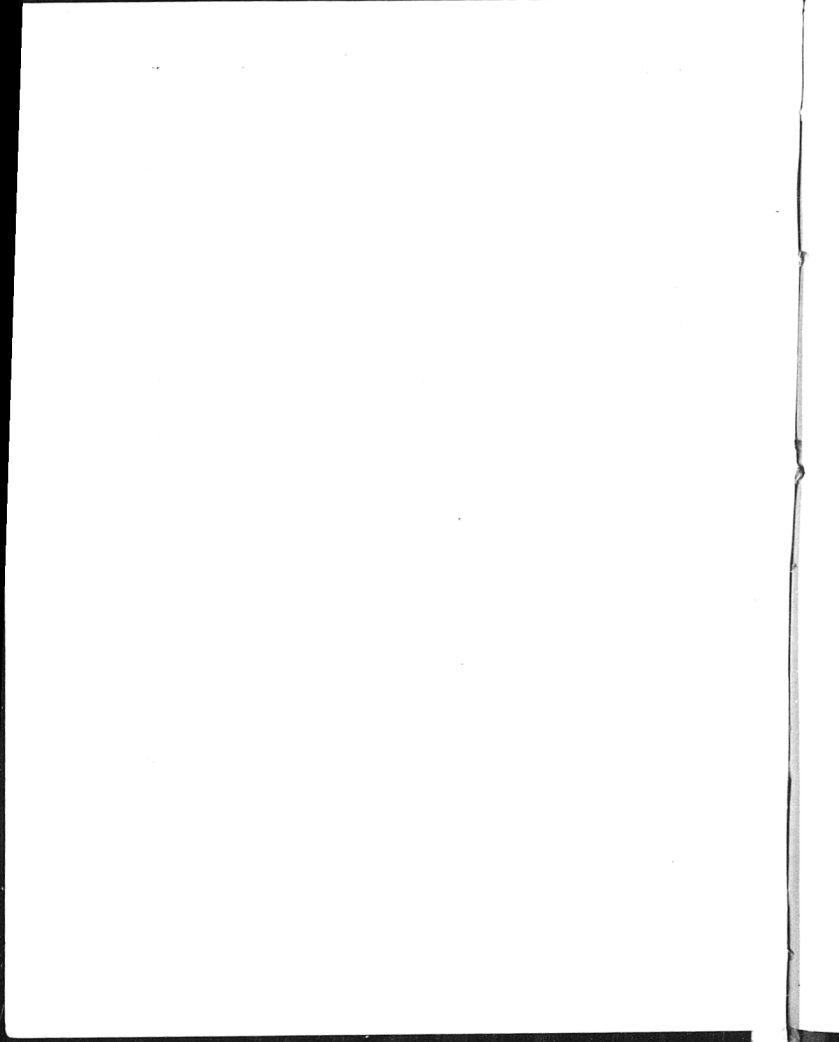
HET ALTAAR DES BRANDOFFERS.

DOOR

OTTO STOCKMAYE

NEERBOSCH' BOEKHANDEL, NEERBOSCH.

6. K 8
5
Ik bid u dan, broeders, door de ontfermingen Gods, dat gij uwe lichamen stelt tot eene levende, heilige en Gode welbehagelijke offerande, welke is uw redelijke godsdienst....

ROM. 12 : 1, 2.

In den tabernakel, dien God door Mozes had laten oprichten, stond aan den ingang van het Heilige, een altaar waarop de offerdieren geheel verbrand werden, en dat om die reden het Altaar des Brandoffers genoemd werd, wat beteekent: Altaar van wat geheel verbrand wordt (Exod. 40 : 6, 29; Lev. 1). Het brandoffer wijst ons in de eerste plaats op Jezus Christus, „het onbestraffelijk en onbevlekt Lam”, die „zelf onze zonden in zijn lichaam gedragen heeft op het hout” (1 Petr. 1 : 19; 2 : 24). Doch het altaar des brandoffers is ook een beeld van de bekeering, omdat deze bestaat in het ten offer brengen van ons leven en van ons gansche zijn aan den Heere, en in de overgave aan Hem van onze lichamen als levende offeranden. Het symbool is nog treffender als men bedenkt dat het

altaar op den weg naar het Heilige stond, en dat *in* het Heilige de zinnebeelden waren van de tegenwoordigheid Gods en de vereeniging met Hem, en daaronder was het reukaltaar, het altaar des gebeds (Ex. 30).

Het Brandoffer-altaar, of het offeren dat het voorstelt, is alzoo de weg om tot het heiligdom Gods en tot God zelf te komen; het is de weg waarop men zeker kan zijn dat men Hem zal ontmoeten, en derhalve de weg des levens, der overwinning en des lichts. Aldaar moet men het middel tegen kwijning en afmatting, tegen elke zedelijke verlamming zoeken; en daar is de oplossing van onze uiterlijke en innerlijke moeielijkheden te vinden.

Wellicht hebt ook gij ervaren wat den profeet Jeremia overkomen is (Jerem. 14 : 8—10). „Uw God, de God van uw verwachting, uw Verlosser in tijd van benauwdheid, is geworden als een versaagd man, als een held, die niet meer kan verlossen. Na in uw midden gewoond te hebben, is hij geworden als een vreemdeling in uw land, en als een reiziger slechts inkeert om te vernachten,”

Maar weet gij waarom God doof is geworden voor uw roepen, waarom Hij u in uw verzoeken laat bezwijken, waarom Hij niet meer met u gaat? — Het is omdat gij zoo liefhebt te zwerven, en gij uwe voeten niet bedwingt,” evenmin als uwe harten. Hij is het niet, maar *gij* zijt ver-

anderd, en gij hebt bij Hem niet willen blijven. O, wel staakt gij nu en dan uw zwerven om een kort bezoek aan uwen God te brengen; doch verder wilt gij gaarne in het gebied van deze wereld rondwandelen. Vandaar uwe zwakheid en uwe onrust. Keer terug tot uzelf door weer te keeren tot uwen God. Offer op het Brandoffer-altaar die *menigte* van bezwaren en bekommernissen die uw hart vervullen, van herinneringen en wenschen, van sympathieën en antipathieën. Maak niet langer van uw hart een plaats van koophandel en een roovershol; laat het weder een heiligdom worden, waar God met zijnen vrede woont. Begeer slechts „één ding”, om nabij uwen God te leven, en de liefelijkheid des Heeren te aanschouwen; en weldra zult ook gij met David kunnen zeggen: „De Heere is mijn licht en mijn heil, voor wien zou ik vreezen? De Heere is mijns levenskracht, voor wien zou ik vervaard zijn?” (Ps. 27: 1 en 4). De Heere zal dan niet meer voor u zijn een gast die slechts tijdelijk inkeert, of een held die niet kan verlossen.

Op het Brandoffer-altaar zal de Heere u doen vinden wat wel het hoogst noodige voor uwe verlossing is: de overtuiging van zonde.

Gij beklaagt u over gebrek aan gevoel van uwe zonde en uwe ellende; dat gij niet genoeg droefheid en berouw er over gevoelt: hoed u dat gij niet zelf zoekt voort te brengen wat u

ontbreekt; want dan zoudt gij uw gevoel onwaar maken en verstompen. Gij hebt niet zelf rechtstreeks op uw hart te werken, noch zijne bewegingen te regelen, gij hebt uzelve niet den pols te voelen. Uw hart is een hof waarin God alleen het recht heeft van te wandelen; Hij zelf wil dien bewerken door er in te planten en uit te roeien naar zijn goedvinden. Alle plant die gijzelf er in zoudt planten, zou zeker uitgeroeid worden (Matth. 15 : 13).

Het is waar dat gij geen blijvenden vrede zult hebben alvorens die overtuiging van uwe zonde doorgemaakt te hebben. Doch het is noodig dat God u die *geve*; en wanneer gij Hem daarom vraagt, zorg dan dat gij den weg volgt dien Hij u daarbij aanwijst. Wat *gij* te doen hebt, is op het Brandoffer-altaar te gaan, en ernst te maken met uwe bekeering. Terwijl gij uwen wil en uw leven ten offer brengt, zal God uw hart bewerken, en u de oogen openen: en wanneer gij u in het licht zult zien waarin God u ziet, zult gij er niet meer aan denken om zelf de overtuiging van zonde in u tot stand te brengen; gij zult er zelfs niet meer om vragen; gij zult u voelen bezwijken onder het oordeel waar God u doorheen laat gaan, en uitroepen: Houd op, houd op!

En evenmin is het in uwe macht om de innerlijke beweging der liefde in uw hart te wekken.

Het is weder op het altaar des brandoffers dat gij moet leeren God lief te hebben; het is op dien weg dat God u *Zijn* hart, *Zijne* liefde en *Zijne* teederheid zal openbaren. Dengenen die Hem gehoorzaam zijn geeft Hij de genade van Hem te kennen; en gij zult zien dat het onmogelijk is om Hem te kennen zonder Hem lief te hebben. „Bekeert u en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen”, en met den Heiligen Geest zal „de liefde Gods in uwe harten uitgestort worden”. (Rom. 5 : 5).

Als Jezus Christus de geheele wet van God in dit eene woord samenvat : „Gij zult den Heere uwen God liefhebben uit geheel uw hart, en uit geheel uwe ziel, en uit geheel uw verstand, en uit geheel uwe kracht; en gij zult uwen naaste liefhebben als uzelfven” (Mark. 12 : 30, 31), vraagt Hij niet ons *gevoel*, doch doet Hij een beroep op onzen wil, en vraagt ons om ons geheel aan God over te geven, en Hem ons leven op te offeren, gelijk Hij ons alzo liefgehad heeft dat Hij zijnen Zoon aan ons gegeven heeft. „Want dit is de liefde Gods”, zegt de Apostel Johannes, „dat wij zijne geboden bewaren” (1 Joh. 5 : 3) en als hij daarbij voegt: „Zijne geboden zijn niet zwaar” (of moeielijk), wees verzekerd dat die ervaring ook de uwe zal worden, — op ééne voorwaarde echter: dat gij niet wacht met gehoorzamen tot de geboden van God u gemakkelijk

toeschijnen, en tot gij uit liefde kunt gehoorzamen. Alvorens uwe ervaringen in overeenstemming zijn met Gods Woord, moet gij dit Woord door het geloof aannemen, en door de gehoorzaamheid in beoefening brengen. Alvorens te ondervinden dat de wil van God liefelijk is, moet gij dien doen, al lijkt hij u nog zoo hard. — Ditzelfde geldt ook voor het Heilig Avondmaal; beeldt u toch niet in dat gij daar een zekere mate van gevoel moet aanbrengen, een zekere mate van liefde tot God en van droefheid over uwe zonde. En tracht vooral niet om, met het oog op het Avondmaal, uwe vroomheid kunstmatig tot een hooger standpunt op te voeren; niets is zoo onwaar als eene vroomheid die zich naar de gelegenheden voegt. Wees wat gij zijt; men komt tot Jezus en tot zijne tafel juist zooals men is: en men wordt ontvangen, gevoed en gezegend, wanneer men er komt langs den weg van het Brandoffer-altaar, wanneer men Hem niets meer verbergt, en niets terughoudt, wanneer men daarbij bereid is om te vergeven en te verdragen.

Zoo de Apostel zegt: „Bekeert u en wordt gedoopt”, mogen wij ook wel zeggen: „Bekeert u en komt tot het Avondmaal!” Komt, welke ook de mate van uwe kennis zij, van uw licht en van uwe ervaringen; om tot de heilige tafel te naderen zijn er geen andere voorwaarden dan

om over het Altaar des Brandoffers te komen.

Kom, gij doet onrecht met u op een afstand te houden. Gij behoort den Heere toe, en gij *moet* dat erkennen en betuigen door het aanzitten aan zijne tafel. U er van te onthouden dat is zijne offerande en zijne genade terugstooten; daardoor onttrekt gij u aan de gemeenschap zijns doods, en derhalve ook van zijn leven en zijne heerlijkheid. Kom zoo dan, koud en dood als gij u gevoelt; de Heere zal u verwarmen en levend maken.

Het Brandoffer-altaar bevat ook de oplossing van een der groote moeielijkheden van het leven: namelijk om steeds den wil van God te onderscheiden en ook den weg, dien men te volgen heeft. Door den val is ons geestelijk oog verzwakt; want de zonde verduistert en verblindt. Door onze ongehoorzaamheid hebben wij het licht verloren, omdat wij ons van God, Bron van alle licht, verwijderd hebben. Daardoor is het nacht rondom ons geworden, en heeft de duisternis onze ziel bevangen. Indien wij weder in het licht willen wandelen, moeten wij op het pad der gehoorzaamheid terugkeeren, moeten wij onzen wil ten offer brengen.

Er zijn vragen en er zijn oogenblikken waarin wij den wil van God wel onderscheiden; want God, in zijn geduld en lankmoedigheid, heeft ons niet alle licht ontnomen. Alles hangt van

onze getrouwheid af. Indien wij ons bereid toonen om ons aan het licht te onderwerpen naar de mate waarin het ons verschijnt, dan zal het toenemen; in zijne volheid zal het over ons opgaan. Indien wij in de duisternis waarin wij zijn, nog aarzelen om de lichtstraal die tot ons komt, op te vangen en te volgen; indien wij „met vleesch en bloed te rade gaan” dan zal „ook dat wat wij hebben, van ons genomen worden.”

Kan het rondtasten in het duister dat gij heden doet ook de straf voor uwe aarzelingen van gisteren zijn? Op een gegeven oogenblik hebt gij volkomen klaar gezien; doch deze lichtstraal heeft u nog pijnlijker aangedaan dan de duisternis; gij hebt de oogen toegedaan en de duisternis is nog dikker geworden. Een anderen keer hebt gij als Saulus van Tarsen, het licht dat voor u uit scheen oogenblikkelijk gehoorzaamd; en op den aangewezen weg voortgaande hebt gij weldra de schellen van uwe oogen voelen vallen. — Niets scherpt den blik zoozeer als gehoorzaamheid. Door haar worden de geestelijke zintuigen geschikt gemaakt om goed en kwaad in de teerste vragen te onderscheiden en om Gods wil in de ingewikkeldste toestanden te erkennen.

Steunende op Jacobus 1:5—8, mogen wij zelfs beweren dat, wanneer wij leeren, als levende brandoffers, *zonder aarzelen* te gehoorzamen, en wij in eenvoudigheid aan onzen God vragen om

ons te besturen, Hij ons nooit zonder antwoord zal laten op het oogenblik waarop wij eene beslissing nemen moeten. Evenwel ligt het aan Hem om dit oogenblik te bepalen, en wij moeten Zijnen tijd kunnen afwachten. Alle ongeduld zoude opstand zijn.

Misschien zal men ons van besluiteloosheid beschuldigen; maar als ons hart oprecht is, zullen wij naar de goedkeuring Gods vragen en ons daaraan houden, en aan elken drang weerstand bieden. Toen Saul in slagorde tegen de Filistijnen stond, toen de vijanden naderden en zijn volk zich van hem verstrooide, was er inderdaad alles te vreezen. In dergelijke toestanden kan het ons zelfs toeschijnen dat de eere Gods er mede gemoeid is; doch laat ons verzekerd zijn dat wij God niet beter kunnen verheerlijken dan door „in stilheid en vertrouwen” op Hem te wachten, indien Hij ons daartoe roept. Wanneer God het is die vertoeft, kan, ja, de toestand bezwaarlijk worden, alles kan in gevaar komen of in de war loopen: — laat ons niet tusschen beide komen! dat ons hart niet bezwijk! op het oogenblik dat alles verloren schijnt, zal alles behouden worden. Laat ons op de knieën en tot het einde toe dien beproevingstijd van wachten en onzekerheid doorstaan, en wij zullen er een rijke winst uit trekken. Het geduldig wachten zal ons zedelijk sterken en harden, terwijl wij

door tusschen beide te treden de verzoeking onvruchtbaar maken en onszelf verzwakken. Saul heeft zijn koninkrijk zelfs verloren, omdat hij niet op Samuel heeft kunnen wachten. Zonder twijfel zou een *kind* in het geloof in menige moeilijkheid des levens zichzelf verliezen, en voor menige geduldsbeproeving bezwijken, waarin een vader in het geloof zich staande houdt en standvastig blijft. Maar van de pijnlijke beproeving der onzekerheid geldt het, zoowel als van de verzoeken in het algemeen: de Heere weegt ze en meet ze af naar onze krachten, naar onzen aanleg, naar onzen geestelijken ouderdom (1 Cor. 10:13).

De tijden van onzekerheid zijn de gezegendste en vruchtbaarste van ons leven, wanneer wij er geduldig doorheen gaan. Door middel der bezwaren die de Heere ons in den weg legt, opent Hij ons nieuwe blikken op de menschen en dingen, op het leven en op onszelf, op de bedoelingen en gedachten Gods ten onzen opzichte.

Eerst geheel ingenomen door de stoffelijke moeilijkheden die ons belemmeren, bemerken wij weldra dat zij het gevolg zijn van een verkeerden zedelijken toestand. Onze blik wordt op onszelf teruggeleid en, ons onder het oog Gods stellende, ontdekken wij afwijkingen waarvan wij ons niet bewust waren, stemmingen waarvan wij ons geen rekenschap hadden ge-

geven, geheime neigingen en onreine drijfveeren. Misschien betrappen wij er ons op dat wij onzen eigen wil gevolgd hebben dáár wij meenden voor de eere Gods te werken. Ons dan te laten verlichten en oordeelen, dat is de zandkorrel die ons gezicht belemmerde uit ons oog wegdoen; en is eenmaal ons innerlijk oog verhelderd, zijn ons geweten en ons hart eenvoudig geworden, dan zien wij tegelijkertijd den uitwendigen toestand opklaren; wij onderscheiden er onzen weg, omdat ons oordeel vrij gemaakt is. Zoo Jezus, gedurende zijn aardsche loopbaan, nimmer in verlegenheid is kunnen gebracht worden; zoo Hij, menschelijkerwijs gesproken, in de meest onware toestanden gekomen is, zonder dat zijn rust verstoord werd, zonder te weifelen of te aarzelen, is dit doordat zijn oog eenvoudig was; wat Hem geheel innam en bestuurde, was de wil zijns Vaders. Hij zocht niet zijn eigen leven noch zijne eere: zijn leven was een bestendig brandoffer.

Zijn wij eenmaal op het Brandoffer-altaar aan onzen God overgeleverd, dan is er geen beletsel meer om de stem van den Herder die ons leidt, te vernemen. God kan ons dan door zijnen Geest besturen in bijzonderheden waarover Gods Woord geen bepaalde aanduiding geeft. God kan ons leven dan in handen nemen, evenals Hij den tocht der Israëlieten door de woestijn bestuurd

heeft, bepalande wanneer zij moesten stilhouden en wanneer zij moesten voorttrekken.

Hebt gij in het altaar des Brandoffers het geheim ontdekt van de zedelijke verheffing van uw persoonlijk leven, de uitredding uit elken nood en uit alle onzekerheid, zoo is het ook weder dáár dat men de vernieuwing van het leven der Kerk moet zoeken. Gij klaagt er over dat het element der aanbidding in uwe bijeenkomsten ontbreekt. Ga bij Abraham ter schole, als hij, aan den voet des bergs van Moria, tot zijne jongeren zegt: „blijft gij hier, ik en mijn zoon zullen opgaan en zullen daar aanbidden.” Luister naar den ouden aartsvader en hij zal u leeren dat aanbidden is: het liefste dat men heeft ten offer brengen (Gen. 22). Wanneer gij dat gedaan hebt, wanneer gij door Moria zijt gegaan om tot Sion te komen, wanneer gij de afgoden van uw hart op het Brandoffer-altaar gebracht zult hebben, dan kan de Heilige Geest in dat hart de vlam der aanbidding in geest en in waarheid ontsteken. In ootmoed en in de liefde blijvende zult gij uwen Vader verheerlijken, en Hij zal u zegenen. En als gij zult „gesmaakt hebben hoe goed Hij is”, zult gij niet van den berg afkomen om de heerlijke dingen die gij aanschouwd en de genadegaven die gij ontvangen hebt, dadelijk met het stof te gaan bedekken. Neen; gedurende de week zult gij er van gaan

getuigen, van wat gij gezien en gehoord hebt. Na op den Sabbathdag uwen Heiland verheerlijkt te hebben in een dienst „in geest en in waarheid”, zult gij Hem gaan verheerlijken door de aanbidding in praktijk te brengen in een leven van ootmoed, liefde en gehoorzaamheid en uw voorbeeld zal aan degenen die zich over gebrek aan broederlijke liefde in de Kerk beklagen, toonen dat ieder moet beginnen met zijn eigenliefde, zijne zelfzucht en lichtgeraaktheid op te offeren.

Indien alzoo het pad van het altaar des brandoffers het pad des levens is, verwonder u dan niet dat Satan, de moordenaar, alle machten van de hel aanwendt om u dit altaar als een voorwerp van angst en afgrijzen voor te stellen. Wantrouw uw hart en uwe verbeelding, luister niet naar hen! De moordenaar is ook de leugenaar. Vertrouw op uwen God; ga met Hem voort, en gij zult bekennen en ervaren dat al zijne paden liefde en leven zijn.

1915460

NEERBOSCH.
SNELPERSDRUK DER WEESINRICHTING.

W 2752

